

“मीठे बच्चे- तिम्रो निजी संस्कार पवित्रता हो, तिमी रावणको सङ्गमा आएर पतित बन्न्यौ, अब फेरि पावन बनेर पावन दुनियाँको मालिक बन्नु छ।”

प्रश्न:- अशान्तिको कारण र यसको निवारण के हो?

उत्तर:- अशान्तिको कारण हो अपवित्रता। अब भगवान पितासँग प्रतिज्ञा गर- म पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँ बनाउने छु, आफ्नो दृष्टिलाई पवित्र राख्छु, विकारी बन्ने छैन अनि मात्र अशान्ति दूर हुन सक्छ। तिमी शान्ति स्थापना गर्ने निमित्त बनेको बच्चाहरूले कहिल्यै अशान्ति फैलाउन सक्दैनौ। तिमी शान्त रहनु पर्छ, मायाको गुलाम बन्नु छैन।

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- गीताका भगवानले गीता सुनाउनु भयो। एकपटक सुनाएर फेरि जानु भयो। अहिले तिमी बच्चाहरू गीताको भगवानसँग त्यही गीताको ज्ञान सुनिरहेका छौ, राजयोग पनि सिकिरहेका छौ। उनीहरूले त लेखिएको गीता पढेर कण्ठ गर्छन् फेरि मानिसहरूलाई सुनाइरहन्छन्। त्यो पनि फेरि शरीर छोडेर गएपछि अर्को जन्ममा बच्चा बनेर फेरि त सुनाउन सक्दैनन्। अहिले बाबाले तिमीलाई गीता सुनाइरहनु हुन्छ, जबसम्म तिमीले राजाई प्राप्त गर्दैनौ। लौकिक शिक्षकले पनि पढाइरहन्छन्। जबसम्म पाठ पूरा हुँदैन, सिकाइरहन्छन्। पाठ पूरा भएपछि फेरि हृदको कमाईमा लाग्छन्। शिक्षकसँग पढ्यो, कमाई गर्यो, वृद्ध भयो, शरीर छोड्यो, फेरि गएर अर्को शरीर लिन्छन्। उनीहरूले गीता सुनाउँछन्, अब यसबाट प्राप्ति के हुन्छ? यो त कसैलाई थाहा छैन। गीता सुनाएर फेरि अर्को जन्ममा बच्चा भएपछि सुनाउन सक्दैन। जब ठूलो होस्, पाको बनोस्, गीतापाठी होस् तब फेरि सुनाओस्। यहाँ बाबाले त एकै पटक शान्तिधामबाट आएर पढाउनु हुन्छ, फेरि गइहाल्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई राजयोग सिकाएर म आफ्नो घर जान्छु। जसलाई पढाउँछु उनीहरूले फेरि आएर आफ्नो प्रारब्ध भोग्छन्। आफ्नो कमाई गर्छन्, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार धारणा गरेर फेरि जान्छन्। कहाँ? नयाँ दुनियाँमा। यो पढाइ हो नै नयाँ दुनियाँको लागि। पुरानो दुनियाँ खतम भएर नयाँ स्थापना हुन्छ, यो कसैले पनि जानेका छैनन्। तिमीलाई थाहा छ- हामी राजयोग सिकौं नै नयाँ दुनियाँको लागि। फेरि न यो पुरानो दुनियाँ, न पुरानो शरीर हुन्छ। आत्मा त अविनाशी छ। आत्मा पवित्र बनेर फेरि पवित्र दुनियाँमा आउँछ। नयाँ दुनियाँ थियो, जसमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। त्यो नयाँ दुनियाँ बनाउनेवाला भगवान नै हुनुहुन्छ। उहाँले एक धर्मको स्थापना गराउनु हुन्छ। कुनै देवताद्वारा गराउनुहुन्न। देवता त यहाँ छँदै छैनन्। अवश्य कोही मनुष्यद्वारा नै ज्ञान दिनुहुन्छ जो फेरि देवता बन्छ। फेरि तिनै देवताहरू पुनर्जन्म लिंदै लिंदै अहिले ब्राह्मण बनेका छन्। यो रहस्य तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ- भगवान त हुनुहुन्छ निराकार जसले नयाँ दुनियाँ रचनुहुन्छ। अहिले त रावण राज्य हो। तिमीले सोध्छौ- कलियुगी पतित हुनुहुन्छ या सत्ययुगी पावन हुनुहुन्छ? तर बुझ्दैनन्। अब बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- मैले ५ हजार वर्ष पहिला पनि तिमीलाई सम्झाएको थिएँ। म आउँछु नै तिमी बच्चाहरूलाई आधाकल्प सुखी बनाउन। फेरि रावण आएर तिमीलाई दुःखी बनाउँछ। यो सुख-दुःखको खेल हो। कल्पको आयु ५ हजार वर्ष हो त्यसैले आधा-आधा गर्नु पर्ने हुन्छ। रावण राज्यमा सबै देह-अभिमानि विकारी बन्छन्। यो कुरा पनि तिमीले अहिले बुझेका छौ, पहिला बुझ्दैनथ्यौ। कल्प-कल्प जसले बुझेको थियो, उसैले बुझ्छ। जो देवता बन्नेवाला छैन, ऊ आउँदा पनि आउँदैन। तिमीले देवता धर्मको कलमी लगाउँछौ। जब ऊ आसुरी तमोप्रधान बन्न पुग्छ, उसलाई देवी वृक्षको भनिदैन। वृक्ष पनि जब नयाँ थियो, सतोप्रधान थियो। हामी त्यसका पातहरू देवी-देवता थियौं, फेरि रजो, तमोमा आयौं, पुराना पतित शत्रु भयौं। पुरानो दुनियाँमा पुराना मानिसहरू नै रहन्छन्। पुरानोलाई फेरि नयाँ बन्नु पर्ने हुन्छ। अब देवी-देवता धर्म नै प्रायः लोप भइसकेको छ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- जब-जब धर्मको ग्लानि हुन्छ, कुन धर्मको ग्लानि हुन्छ? अवश्य भन्नु पर्ने हुन्छ- आदि सनातन देवी-देवता धर्मको, जुन धर्म मैले स्थापना गरेको थिएँ। त्यो धर्म नै प्रायः लोप भएको छ। त्यसको बदला अधर्म भएको छ। जब धर्मको भन्दा अधर्मको वृद्धि हुँदै जान्छ, तब बाबा आउनु हुन्छ। यस्तो भनिदैन- धर्मको वृद्धि, धर्म त प्रायः लोप भइसकेको छ। बाँकी अधर्मको वृद्धि भएको छ। वृद्धि त सबै धर्मको हुन्छ। एक क्राइस्टद्वारा कति क्रिश्चियन धर्मको वृद्धि हुन्छ। बाँकी देवी-देवता धर्म प्रायः लोप भइसकेको छ। पतित बनेको कारण स्वयं नै ग्लानि गर्छन्। धर्मबाट अधर्म पनि यही नै बन्छ। अरु त सबै ठीकै चलिरहेका छन्।

सबै आ-आफ्ना धर्ममा कायम रहन्छन्। जुन आदि सनातन देवी-देवता धर्म निर्विकारी थियो, त्यो विकारी बनिसकेको छ। मैले पावन दुनियाँ स्थापना गर्ने, फेरि त्यही पतित, शूद्र बन्छ अर्थात् त्यस धर्मको ग्लानि हुन पुग्छ। अपवित्र बनेपछि आफ्नै ग्लानि गराउँछन्। विकारमा गएर पतित बन्छन्, आफूलाई देवता कहलाउन सक्दैनन्। स्वर्गबाट बदलिएर नर्क भयो। त्यसैले कोही पनि पावन छँदै छैनन्। तिमी कति छी-छी पतित बनेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीलाई वाह-वाह फूल बनाएँ फेरि रावणले तिमीलाई काँडा बनाइदियो। पावनबाट पतित बन्न पुग्यौ। आफ्नो धर्मकै हालत देख्नु छ। पुकार्छन् पनि, हाम्रो हालत त हेर्नुहोस्, हामी कति पतित बनेका छौं। फेरि हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। पतितबाट पावन बनाउन बाबा आउनु हुन्छ त्यसैले फेरि पावन बन्नुपर्छ। अरूलाई पनि बनाउनु पर्छ।

तिमी बच्चाहरूले आफूलाई देख्दै गर- म सर्वगुण सम्पन्न बनेको छु? मेरो चलन देवताहरूको जस्तो छ? देवताहरूको राज्यमा त विश्वमा शान्ति थियो। अब फेरि तिमीलाई सिकाउन आएको छ- विश्वमा शान्ति कसरी स्थापना हुन सक्छ भनेर। त्यसैले तिमीलाई पनि शान्तिमा रहनु पर्छ। शान्त हुने युक्ति बताउँछु- मलाई याद गरेमा तिमी शान्त भएर, शान्तिधाममा जान्छौ। कुनै बच्चाहरूले त शान्तिमा रहेर अरूलाई पनि शान्तिमा रहन सिकाउँछन्। कसैले त अशान्ति गरिदिन्छन्। स्वयं अशान्त रहन्छन् त्यसैले अरूलाई पनि अशान्त बनाइदिन्छन्। शान्तिको अर्थ बुझ्दैनन्। यहाँ आउँछन् शान्ति सिक्न, फेरि यहाँबाट गएपछि अशान्त हुन्छन्। अशान्त हुन्छ नै अपवित्रताबाट। यहाँ आएर प्रतिज्ञा गर्छन्- बाबा, हामी हजुरकै हौं। हजुरबाट विश्वको बौद्धशाही लिनु छ। हामी पवित्र रहेर फेरि विश्वको मालिक अवश्य बन्छौं। फेरि घरमा गएपछि मायाको तुफान आउँछ। युद्ध हुन्छ नि, हैन? फेरि मायाको दास बनेर पतित बन्न चाहन्छन्। अबलाहरूमाथि अत्याचार उनैले गर्छन्, जसले प्रतिज्ञा पनि गर्छन्- म पवित्र रहन्छु, फेरि मायाको आक्रमण भएपछि प्रतिज्ञा भुल्छन्। भगवानसँग प्रतिज्ञा गर्छन्- पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको वर्सा लिन्छु, पवित्र दृष्टि राख्छु, कुदृष्टि राख्ने छैन, विकारमा जाने छैन, कुदृष्टि छोड्छु। फेरि पनि माया रावणसँग हार खान पुग्छन्। त्यसैले जो निर्विकारी बन्न चाहन्छन्, उनलाई सताउँछन् त्यसैले भनिन्छ- अबलाहरूमाथि अत्याचार हुन्छ। पुरुष त बलवान हुन्छन्, स्त्री निर्बल हुन्छन्। लडाईं आदिमा पनि पुरुष जान्छन् किनकि बलवान हुन्छन्। स्त्री नाजुक हुन्छन्। उनीहरूको कर्तव्य नै अलग हुन्छ, उनीहरूले घर सम्हाल्छन्, बच्चा पैदा गर्छन्, तिनीलाई पालना गर्छन्। यो पनि बाबा सम्झाउनु हुन्छ- त्यहाँ हुन्छ नै एक बच्चा, त्यो पनि विकारको नाम हुँदैन। यहाँ त संन्यासीहरूले पनि कहिलेकाहीँ भनिदिन्छन्- एउटा बच्चा त अवश्य हुनुपर्छ, अपवित्र दृष्टिवाला ठंगले यस्तै शिक्षा दिन्छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- यस समयको बच्चा के कामको हुन्छ, जबकि विनाश सम्मुख खडा छ, सबै खतम हुन्छ। म आएको नै हुँ पुरानो दुनियाँको विनाश गर्न। त्यो भयो संन्यासीहरूको कुरा, उनीहरूलाई त विनाशको कुरा थाहै छैन। तिमीलाई बेहदका बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, अब विनाश हुनु छ। तिमी बच्चाहरू वारिस (हकदार) बन्न सक्ने छैनन्। तिमीले सम्झन्छौ- हाम्रो कुलको निशानी भइरहनु तर पतित दुनियाँको कुनै निशानी रहने छैन। तिमीले सम्झन्छौ- पावन दुनियाँ थियो, याद पनि गर्छन् किनकि पावन दुनियाँ थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। तर अब तमोप्रधान हुनाको कारण बुझ्न सक्दैनन्। उनको दृष्टि अपवित्र छ। यसलाई भनिन्छ धर्मको ग्लानि। आदि सनातन धर्ममा यस्तो कुरा हुँदैन। पुकार्छन्- पतित-पावन आउनुहोस्, हामी पतित दुःखी छौं। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- मैले तिमीहरूलाई पावन बनाएँ, फेरि माया रावणको कारण तिमी पतित बन्यौ। अब फेरि पावन बन। पावन बन्छौ, फेरि मायाको युद्ध चल्छ। बाबासँग वर्सा लिने पुरुषार्थ गरिरहेको थियो, तर फेरि कालो मुख गरिदियो भने वर्सा कसरी पाउने छ? बाबा आउनु हुन्छ नै गोरो बनाउन। देवताहरू जो गोरा थिए, उनै काला बनेका हुन्। देवताहरूका नै कालो शरीर बनाउँछन्, क्रोडिस्ट, बुद्ध आदिलाई कहिल्यै कालो देखेका छौ? देवी-देवताहरूको चित्र कालो बनाउँछन्। जो सर्वका सद्गति दाता परमपिता परमात्मा, सबैका पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई भन्ने गर्छन्- परमपिता परमात्मा आएर मुक्त गर्नुहोस्, फेरि उहाँ कालो कसरी हुन सक्नुहुन्छ, उहाँ त सदैव गोरो, सदा पावन हुनुहुन्छ। कृष्णले त अर्को शरीर लिन्छन्, तापनि पवित्र त हुन्छन् नि। महान् आत्मा देवताहरूलाई भनिन्छ। कृष्ण त देवता थिए। अहिले त कलियुग हो, कलियुगमा महान् आत्मा कहाँबाट आउने? श्रीकृष्ण त सत्ययुगका प्रथम राजकुमार थिए। उनमा दैवी गुण थिए। अहिले त देवता आदि कोही छँदै छैनन्। साधु-सन्त पवित्र बन्छन् फेरि पनि पुनर्जन्म विकारबाट लिन्छन्। फेरि संन्यास धारण गर्नु पर्ने हुन्छ। देवताहरू त सदैव पवित्र हुन्छन्। यहाँ रावण छ। रावणको १० शिर देखाउँछन्- ५ स्त्रीका, ५ पुरुषका। यो पनि सम्झन्छन्- ५ विकार हरेकमा छन्, देवताहरूमा पनि हुन्छ त भनिदैन नि। त्यो त हो नै सुखधाम। त्यहाँ पनि रावण हुने हो भने फेरि दुःखधाम हुन्छ। मनुष्य सम्झन्छन्- देवताहरूले पनि त बच्चा

जन्माउँछन्, उनीहरू पनि त विकारी ठहरिए। उनलाई यो थाहा छैन- देवताहरूको गायन गरिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी। त्यसैले त उनीहरूको पूजा हुन्छ। संन्यासीहरूको पनि मिशन (संगठन) हुन्छ। केवल पुरुषहरूलाई संन्यास गराएर मिशन बढाउँछन्। बाबा फेरि प्रवृत्ति मार्गको नयाँ मिशन बनाउनु हुन्छ। जोडीलाई नै पवित्र बनाउनु हुन्छ। फेरि गएर देवता बन्छौ। तिमी यहाँ संन्यासी बन्नको लागि आएका होइनौ। तिमी त आएका छौ विश्वको मालिक बन्न। उनीहरूले त फेरि गृहस्थमा जन्म लिन्छन्। फेरि निक्लिन्छन्। तिम्रो संस्कार नै पवित्रताको हो। अब अपवित्र बनेका छौ फेरि पवित्र बन्नु छ। बाबाले पवित्र गृहस्थ आश्रम बनाउनु हुन्छ। पावन दुनियाँलाई सत्ययुग, पतित दुनियाँलाई कलियुग भनिन्छ। यहाँ कति पाप आत्माहरू छन्। सत्ययुगमा यो कुरा हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- जब-जब धर्मको ग्लानि हुन्छ अर्थात् देवी-देवता धर्मावलम्बी पतित बन्छन्, आफ्नो ग्लानि गराउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमीलाई पावन बनाएँ फेरि तिमी पतित बन्यौ, कुनै कामका रहेनौ। जब यस्तो पतित बन्छौ, तब फेरि पावन बनाउन मलाई आउन पर्छ। यो ड्रामाको चक्र हो, जुन घुमिरहन्छ। स्वर्गमा जानको लागि फेरि दैवी गुण पनि चाहिन्छ। क्रोध हुनु हुँदैन। क्रोध छ भने ऊ मानौ असुर कलाउने छ। धेरै शान्तचित्त अवस्था हुनुपर्छ। क्रोध गर्छ भने भन्छन्, यसमा क्रोधको भूत छ। जसमा कुनै पनि भूत छ भने ऊ देवता बन्न सक्दैन। नरबाट नारायण बन्न सक्दैन। देवता हुन्छन् निर्विकारी, यथा राजा-रानी तथा प्रजा निर्विकारी हुन्छन्। भगवान बाबाले नै आएर सम्पूर्ण निर्विकारी बनाउनु हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबासँग पवित्रताको प्रतिज्ञा गरेका छौ त्यसैले मायाको आक्रमणबाट बचिरहनु छ। कहिल्यै मायाको गुलाम बन्नु छैन। यस प्रतिज्ञालाई बिर्सिनु हुँदैन किनकि अब पावन दुनियाँमा जानु छ।

२) देवता बन्नको लागि अवस्थालाई एकदम शान्तचित्त बनाउनु पर्छ। कुनै पनि भूत प्रवेश हुन दिनु हुँदैन। दैवी गुण धारण गर्नु छ।

वरदान:- अनुहारद्वारा सर्वश्रेष्ठ प्राप्तिहरूको अनुभव गराउने सर्व प्राप्ति सम्पन्न भव संगमयुगमा तिमी ब्राह्मण आत्माहरूलाई वरदान छ “सर्व प्राप्ति सम्पन्न भव”। यस्तो वरदानी आत्मालाई मेहनत गर्नु पर्दैन। उसको अनुहारको चमकले बताउँछ- यिनीहरूले केही पाएका छन्, यी प्राप्ति स्वरूप आत्माहरू हुन्। कोही-कोही बच्चाहरूको अनुहारलाई देखेर मानिस भन्छन्- उच्च मंजिल छ, यिनीहरूले त्याग धेरै उँच गरेका छन्। त्याग देखिनमा आउँछ तर भाग्य होइन। जब सर्व प्राप्तिको नशामा स्थित भएर आफ्नो भाग्य देखाउँछौ तब सहज आकर्षित भएर आउँछन्।

स्तोत्र:- जहाँ उमंग-उत्साह र एकमतको संगठन छ, त्यहाँ सफलता समाहित भएको हुन्छ।